

6. EL DESENVOLUPAMENT NORMATIU

És evident que per tal d'avançar en el procés de transformació del sistema universitari calia un marc normatiu que el facilités i que l'impulsés. Un procés de transformació que servís per donar resposta als nous reptes d'un món cada vegada més obert i canviant. Tot plegat sense oblidar que el necessari desplegament normatiu s'havia de moure en un marc de limitacions imposades per una normativa estatal, elaborada pràcticament des del desconeixement de les competències autonòmiques. Es més, sovint s'havia expressat la temença que el procés de transferències generés una dinàmica de desmembrament del sistema universitari espanyol i se sentien arguments d'aquest tipus per frenar qualsevol possibilitat d'engegar plantejaments diferenciats per tal d'aconseguir els objectius comuns de servei a la societat.

Consolidat el sistema democràtic i autonòmic havia arribat el moment de plantejar una modificació en profunditat de la *Ley de Reforma Universitaria* (LRU) de l'any 1983. Una Llei que havia quedat obsoleta en diversos aspectes; d'ordenació acadèmica, com eren els que es referien a la carrera docent i al model de govern; dels instruments de coordinació, com el mateix Consejo de Universidades; o en la ubicació de les noves realitats (fundacions, consorcis, empreses, etc.) que anaven sorgint a l'empara de l'activitat universitària.

Des del Govern es va defensar que una nova Llei hauria d'incloure únicament i exclusiva aquells aspectes que mereixien un tractament comú en tot el territori de l'Estat, evitant la introducció de preceptes de caràcter reglamentari i, alhora, dur a terme una definició de les bases organitzatives suficientment genèrica com per permetre el desenvolupament ple de l'autonomia universitària, en el marc d'una competència creixent entre universitats i una adaptació per les Comunitats Autònomes de les peculiaritats dels seus respectius sistemes universitaris, que pogués tenir un desenvolupament legislatiu propi.

Les negociacions varen ser infructuoses, al principi, i més difícils en el període de majoria absoluta del Partit Popular. Però el desembre de 2001 es va aprovar, finalment, la *Ley Orgánica de Universidades*

(LOU), en la qual s'hi van poder introduir algunes esmenes especialment referents a la flexibilització de la política de personal, per bé que moltes altres no varen ser acceptades.

6.1 Desplegament normatiu per a l'ordenació del sistema universitari català

Malgrat les limitacions imposades per la LRU, el Parlament de Catalunya va aprovar, ja l'any 1984, una Llei de coordinació universitària i de consell socials, que, el 1998, va ser modificada mitjançant dues lleis per reforçar la coresponsabilitat dels Consells Socials en la planificació estratègica i econòmica de les universitats, i el seu paper i el dels rectors en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya.

Quant a la **Llei del Consell Interuniversitari de Catalunya**, el seu objectiu, com no podia ser altrament, era enfortir el marc de cooperació i de consens que havia caracteritzat la tasca del Consell des de la seva creació, l'any 1979, i adaptar-lo a la situació derivada de l'àmplia diversificació amb què s'havia enriquit el sistema universitari català.

El Consell es dividia en dos òrgans: la Conferència General i la Junta. La primera, àmpliament representativa dels diferents estaments de la comunitat universitària amb la finalitat de garantir la participació i la cooperació en la definició i seguiment dels objectius principals de la política universitària i la segona, és a dir la Junta, de dimensió més reduïda pel fet d'estar constituïda pels rectors i presidents dels consells socials de les universitats públiques i tres representants de l'administració, orientada a la consulta i l'assessorament sobre els criteris que havien d'informar la programació universitària i l'organització i gestió de les universitats.

La Llei recollia de manera detallada les funcions d'un i altre òrgan, però cal subratllar d'una manera especial l'impuls que es pretenia donar a la participació, mitjançant la creació de comissions específiques de caràcter assessor, integrades per persones o entitats que, per les seves competències, activitats, coneixements o experiència, podien contribuir a acomplir millor les funcions que el Consell tenia encomanades.